

plešejo in pojejo. Ko se naplešejo, popadajo v travo. H kateri kresnički kdo pade — tista je njegova nevestica.«

V hiški je pela kraljica. Poslavljala se je za vedno od doma, od lončkov medu, od čebelic, ki so še v zibelkah, od vsega — vsega...

Pod hiško pa sta jokala po mamici siroti Mišlinček in Mišlunčka. Čebelice so stražile svoj preljudi domek.

»Ljubi kresniček — ali greš z menoj, da mi boš svetil. Tako se mi smilita Mišlinček in Mišlunčka,« je rekla Mikica. »Potolažiti ju grem. Ubožčka sta.«

Mikica in kresniček sta jo mahnila pod hiško. Kresniček je šel naprej in svetil. Na mehki posteljici sta ležala bratec in sestra in jokala, prav za prav tulila. Tako grozno sta jokala, da je bila posteljica že vsa mokra od solz.

»Pa si dobita drugo mamico, ko je vajino mamico odnesla muca maca,« ju je nagovorila Mikica.

»Druge mamice ne dobiva — zdaj bova pa umrla — zdaj bova pa od lakote umrla,« sta kar naprej tulila in se vroče objemala. »Preveč sva še majčkена, zato bova umrla...«

»Jaz pa nekaj vem, Mišlinček in Mišlunčka,« je veselo hlipnila Mikica. »Kako bi bilo lepo, če bi se tudi vidva spremenila v čebelici, pa bi imela mamo kraljico. Tako je dobra in zlato krono ima. Ali bi jo imela rada — ali bi jo imela?« —

»O, kako bi jo imela midva rada — samo da bi mamo dobila,« sta zopet zatulila.

Mikica je s kresničkom zaplesala od samega veselja.

Kaj se je zgodilo? S posteljice, kjer sta ležala Mišlinček in Mišlunčka, sta zlezli dve čebelici. Resnično, dve pravi čebelici, samo na glavicu sta imeli dve majceni miškini ušesci.

Mikica je oba objela in poljubila, nato pa ju nagajivo pocukala za tista majcena ušesca in ju odpeljala v hiško. Kresniček se je pa kar poslovlil, še preden so prišli k straži. Rekel je, da se stražnikov tako boji, da bi najbrž od strahu umrl, če bi jih še enkrat zagledal. Zahvalil se je Mikici, da ga je rešila smrti. In lučka je zaveslala v temno noč. (Dalje.)

Šopek čeških

O gozdu

(Narodna pripovedka. Zapisal X. B. Pelikan.)

V davnih časih se je raztezal med dvema mestoma razsežen gozd. Pravili so, da v njem straši in zato je vsakdo gledal, da je šel skozenj še za dne. Nekoč je prišel v gostilno enega teh mest star kmet. Naročil si je jedi in pijače. Ko je plačal, ga je gostilničar vprašal, kam je namenjen. »V mesto onkraj gozda,« je odgovoril kmet. Gostilničar ga začne pregovarjati, naj bi ostal čez noč pri njem; lahko bi se mu v gozdu kaj pripetilo, kajti v njem straši. A kmet se ni dal pregovoriti. Rekel je, da se ničesar in nikogar ne boji. In je odšel.

Prišel je tako do srede gozda brez vsakršne nepravilike. Že je mislil, da ga je hotel gostilničar le prestrašiti, ko se je zaslišal iz gošče žalosten glas: »Kam naj denem? Kam naj denem?!« Kmet se je ustavil in dobrovoljno odgovoril: »Kjer si vzela, tja deni!« Komaj

je to izrekel, je zaslišal silen pok in takoj za njim glas, ki pa ni zvenel več žalostno, ampak veselo: »Hvala ti! Na tak odgovor sem čakal celih tri sto let. Zdaj sem rešen, hvala Bogu! Veš, bil sem nekdanj bogat, a lakomen kmet. Ponoči sem vstajal in sosedom predstavljaj mejnike. Po smrti mi je bila naložena kazen, da moram prenašati na glavi mejnik in čakati na odrešilen odgovor. Hvala ti!« In kmet je videl, kako je obletel njegovo glavo majhen, bel golobček, ki je nato zletel v nebo.

Opomba: Primerjaj Aškerčevo balado »Mejnik«!

Ganljiva milosrčnost

(Napisala Mar. Kozak.)

Bilo je v vojnem času. Zvečer sta ležala na bojišču dva ranjenca drug poleg drugega. Eden je bil Čeh, drugi pa njegov bojni sovražnik Italijan. Oba sta zelo trpela. Ker se nista razumela, se nista mogla pogovarjati; stisnila sta si le roke v znak dobre volje.

Nastala je noč, eden izmed njiju je zaspal. Ko se je zjutraj prebudil, je opazil na sebi tuj plašč. Pogledal je svojega sosedu. Ta je bil mrtev. A preden je umrl, je vzel svoj plašč in z njim pokrtil svojega tovariša v nesreči... Umrli vojak je bil Čeh.

STEKLENICA IN KNJIGA

(SPISAL JAKOB KRČEK.)

NA MIZI JE STALA STEKLENICA VINA, POLEG NJE PA LEŽALA KNJIGA.

PA JE REKLA STEKLENICA KNJIGI: »TI NESREČNO BITJE! KADARKOLI TE VZAME GOSPODAR V ROKE IN V TEBI ČITA, JE VSEGA POMILOVANJA VREDEN. NEIZREČNO GA MUČIŠ; BOJIM SE, DA BO PRI TEM PRIŠEL ŠE OB PAMET!«

»A KADAR TEBE NAGNE K USTOM, JE ŽE OB PAMET,« SE JE ODREZALA KNJIGA.

Dišeča meta

(Spisal Jan Milota.)

Ko je Gospod Bog ustvaril cvetice, je prišla k njemu dišeča meta. Poklonila se je Stvarniku in rekla: »O Gospod, dal si mi prijeten vonj, toda moj cvet ni lep in po listih sem podobna kopriivi. Kdo se bo zame zmenil?«

Odornil ji je Gospod Bog: »Kdor bo gledal le na varljivo zunanjost, se res ne bo zmenil zate, a pametnemu se bo priljubil tvoj vonj. Ti postaneš ljubljena pametnih — ali ni to boljša usoda od ostalih cvetic?«

Iz vradostila se je meta in občudovala božjo modrost.

Prevel R. Ž.